

Arrest

nr. 180 046 van 22 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 oktober 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 oktober 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDHI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 april 2016 diende verzoeker een derde aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn Belgische vader.

1.2. Op 4 oktober 2016 trof de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De bijlage 20 vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.04.2016 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...’

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...).’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Als bewijzen ten laste legt betrokkene volgende documenten voor:

- attest dd. 10.05.2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon tot op datum van het attest de voorbije twaalf maanden geen equivalent leefloon, medische waarborgen of huurwaarborg kreeg vanwege OCMW Antwerpen. Er dient opgemerkt te worden dat er geen attest voorgelegd werd op naam van de betrokkene.

- ‘attestation de non assujettissement a l’ir sur les revenus fonciers a la taxe d’habitation et a la taxe des services communaux’ n° 123M/16 dd. 06.06.2016 en ‘attestation du revenu global impose au titre de l’annee 2016/2015’ dd. 22.06.2016: deze attesten werden afgeleverd op vraag van betrokkene op basis van zijn persoonlijke verklaringen, en wordt dan ook aanzien als verklaringen op eer. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan uitgesloten worden, en er geen overige stukken ter staving van deze attesten werden voorgelegd, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen.

- overzichten Moneytrans en attesten Money transfer met een overzicht van geldtransfers vanwege de referentie-persoon aan betrokkene uit de periode april 2008 – september 2008, mei 2009, juli 2009, november 2009, augustus 2010, april 2011, augustus 2011, november 2011, oktober 2012, december 2012 – januari 2013, april 2013, juni 2013 en april 2014: echter, deze stortingen zijn te beperkt (gemiddeld drie stortingen per jaar) en te onregelmatig (diverse onderbreking van meerdere maanden tussen vb. september 2008 en mei 2009, november 2009 en augustus 2010, augustus 2010 en april 2011, november 2011 en oktober 2012, juni 2013 en april 2014) om aan-aard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene reeds van in het land van herkomst of origine effectief financieel ten laste was van de referentiepersoon

- rekeninguittreksels Belfius waaruit blijkt dat de referentiepersoon instond voor de betaling van de huurlasten (maart 2015 – november 2015) en bepaalde nutsvoorzieningen (Luminus / januari 2015 – november 2015): echter, deze betalingen zijn verbonden aan de huisvesting van de referentiepersoon, en kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs van financiële steun vanwege de referentiepersoon. De vaststelling dat betrokkene momenteel woonachtig is op het adres van de referentiepersoon, doet hier geen afbreuk aan. Deze kosten zijn immers verbonden aan het persoonlijke levensonderhoud van de referentiepersoon; hij dient deze kosten sowieso te betalen. Voor zover deze stukken toch dienen aanvaard te worden, dient opgemerkt te worden dat deze niets zeggen over eventuele financiële steun aan betrokkene vóór zijn aankomst in België.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste viel van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare

gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sedert 25.01.2015 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). De voorgelegde betalingen van de huurlasten en bepaalde nutsvoorzieningen doen hier, zoals reeds vermeld, geen afbreuk aan.

Betrokkene voldoet niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs-aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de vader van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op, “Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet”.

Verzoeker betoogt, na het schetsen van een algemeen juridisch kader, als volgt:

“2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht en de schending van art. 40bis en 40ter Vw.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

De Staatssecretaris weigert het verblijf van meer dan drie maanden en geeft tevens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker is reeds vele jaren ten laste van de referentiepersoon en heeft als bewijs daarvan diverse bewijzen voorgelegd. Deze bewijzen bestaan uit:

- Attesten met betrekking tot het niet krijgen van leefloon;
- Bewijzen dat verzoeker geen belastingen betaalt of betaald heeft in zijn land van herkomst;
- Zeer veel bewijzen van geldtransfers (vanaf 2008 tot heden);
- Bewijzen dat de referentiepersoon instaat voor de huisvesting van verzoeker en de daaraan verbonden kosten.

Uit de documenten die werden voorgelegd blijkt dat verzoeker reeds vele jaren onderhouden werd in zijn land van herkomst door de referentiepersoon.

Tevens woont verzoeker sedert begin 2015 op hetzelfde adres van de referentiepersoon, zodat minstens dient geconcludeerd te worden dat verzoeker in het land van herkomst reeds afhankelijk was van de referentiepersoon, én dat hij minstens sinds begin 2015 een gezinscel vormt met de referentiepersoon.

De staatssecretaris miskent de bewijswaarde van documenten. De staatssecretaris geeft een volledig foute interpretatie aan deze documenten!

Uit deze documenten blijkt weldegelijk de onvermogenheid en het financieel ten laste zijn van de referentiepersoon. Deze documenten dienen in combinatie met elkaar te worden gelezen en vormen in hun geheel het bewijs dat verzoeker reeds ten laste was in het land van herkomst, alsook dat verzoeker reeds enkele jaren inwoont bij de referentiepersoon.

Het volgende dient te worden opgemerkt: men moet 'ten laste' zijn van 'de Unieburger'. Men is ten laste als men afhankelijk is van materiële steun van 'de Unieburger'. De materiële steun moet verzoekster toelaten om minimaal te overleven in de gewone verblijfplaats, rekening houdend met je financiële en sociale omstandigheden.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden. Verzoeker bewijst dit aan de hand van alle mogelijke manieren, doch wordt dit niet door de staatssecretaris aanvaard.

De wetgeving voorziet geen minimale duur waarin de bijstand moet worden verleend. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is, hetgeen in casu ontegensprekelijk het geval is.

Het moge duidelijk zijn dat verzoekster weldegelijk voldoet aan de voorwaarden van art. 40bis en 40ter Vw.!

De staatssecretaris heeft de bewijswaarde van al de door verzoekster aangebrachte documenten ontegensprekelijk miskend. Door de miskening van deze documenten heeft de staatssecretaris bij zijn beslissing de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, zoals het van toepassing was op het ogenblik dat de bestreden bijlage 20 getroffen werd, luidt als volgt:

"Als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd:

"(...) de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde

geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals het van toepassing was op het ogenblik dat de bestreden bijlage 20 werd getroffen, bepaalt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- (...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

(...)”

2.4. Uit de bestreden bijlage 20 blijkt dat de verwerende partij enerzijds nagaat of verzoeker, die ouder is dan 21 jaar is, afhankelijk was van zijn Belgische vader toen hij nog verbleef in het land van oorsprong en anderzijds nagaat of verzoeker nog ten laste is van zijn Belgische vader nu hij zich in België bevindt. Slechts indien verzoeker erin slaagt de overwegingen die op beide voormelde aspecten betrekking hebben, onderuit te halen, kan dit aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20.

2.5. In het kader van haar onderzoek of verzoeker nog ten laste is van zijn Belgische vader, maakt de verwerende partij de volgende overwegingen:

“- attest dd. 10.05.2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon tot op datum van het attest de voorbije twaalf maanden geen equivalent leefloon, medische waarborgen of huurwaarborg kreeg vanwege OCMW Antwerpen. Er dient opgemerkt te worden dat er geen attest voorgelegd werd op naam van de betrokkene (a);.

- rekeninguittreksels Belfius waaruit blijkt dat de referentiepersoon instond voor de betaling van de huurlasten (maart 2015 – november 2015) en bepaalde nutsvoorzieningen (Luminus / januari 2015 – november 2015): echter, deze betalingen zijn verbonden aan de huisvesting van de referentiepersoon, en kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs van financiële steun vanwege de referentiepersoon. De vaststelling dat betrokkene momenteel woonachtig is op het adres van de referentiepersoon, doet hier geen afbreuk aan. Deze kosten zijn immers verbonden aan het persoonlijke levensonderhoud van de referentiepersoon; hij dient deze kosten sowieso te betalen. Voor zover deze stukken toch dienen aanvaard te worden, dient opgemerkt te worden dat deze niets zeggen over eventuele financiële steun aan betrokkene vóór zijn aankomst in België (b).”

2.6. Tegen de in punt 2.5. vermelde overweging (a) brengt verzoeker niets in concreto in. Het feit dat zijn vader op geen enkele wijze ten laste is van het OCMW, houdt niet ipso facto in dat verzoeker

hiermee aantoont zelf niet op één of andere wijze ten laste te zijn van het OCMW. Met dit document toont verzoeker ook niet ipso facto aan dat hij ten laste is van zijn vader.

2.7. Tegen de in punt 2.5. vermelde overweging (b) brengt verzoeker evenmin iets in concreto in. Uit de betrokken documenten blijkt niet meer dan dat verzoekers vader de huurlasten en de facturen voor nutsvoorzieningen betaalt, maar hieruit blijkt ook niet ipso facto dat verzoeker ten laste is van zijn vader. Dit kan ook niet worden afgeleid uit het feit dat verzoeker "*niet in regel*" is met zijn verblijf.

2.8. Verzoeker benadrukt dat hij sedert 2015 op hetzelfde adres woont als zijn Belgische vader, maar ook dit gegeven maakt niet dat hij dan moet worden beschouwd als ten laste van zijn vader. Zoals de bestreden bijlage 20 terecht aangeeft, dient "*de voorwaarde van het ten laste zijn [...] op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont*". Verzoeker benadrukt dat hij een gezinscel vormt met zijn vader door met hem samen te wonen, maar dit wordt niet betwist door de verwerende partij.

2.9. Door verder te herinneren aan de documenten die hij heeft overgemaakt, te poneren dat de verwerende partij de bewijswaarde ervan miskent, dat de verwerende partij deze verkeerd interpreteert, dat wel degelijk blijkt dat hij financieel ten laste is van zijn vader en dat hierbij dient te worden gekeken naar de documenten in hun geheel die erop wijzen dat de bijstand oprecht en structureel is, kan verzoeker de overwegingen van de verwerende partij dat niet blijkt dat hij ten laste is van zijn Belgische vader nu hij zich in België bevindt niet aan het wankelen brengen. De Raad ziet niet in hoe documenten die op zich niet kunnen worden weerhouden, er tezamen genomen wel op kunnen wijzen dat verzoeker ten laste is van zijn vader.

2.10. Uit de bestreden bijlage 20 blijkt niet dat de verwerende partij ontkent dat het bewijs van ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon een feitenkwestie is en dat dit aan de hand van alle mogelijke manieren mag worden bewezen. Wel worden de aangebrachte documenten op een gemotiveerde wijze niet weerhouden en verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat dit op een kennelijk onredelijke of onjuiste manier is geschied.

2.11. Gelet op het feit dat verzoeker er niet in slaagt de overwegingen onderuit te halen die leiden tot de conclusie dat hij niet aantoont heden ten laste te zijn van zijn Belgische vader, kan de bestreden bijlage 20 niet vernietigd worden.

Het enig middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA